

SLOVENSKI NAROD.

Iznaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četimistopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 8. avgusta.

Ni dolgo še tega, kar se je brzojavno poročalo, da je ruska cerkvena oblast predstojniku srbskega samostana v Moskvi prepovedala pri maši imenovati metropolita Teodozija, sicer se cerkev zapre, ključji pa pošljejo v Beligrad. S tem nikakor posebno dvorljivim činom hotelo se je pokazati, da ruski krogi ne odobravajo cerkvene politike srbske kraljevine, da sploh z oficijalno Srbijo neso zadovoljni, da jim je odstavljeni metropolit Mihajlo še vedno pristni zastopnik srbske cerkve, novoizvoljeni metropolit Teodozij pa šizmatik.

Ta prepoved je gotovo neprijetno trčila mogotcem v Belem Gradu na uho, a še bolj vznemirjala pa jih bode poroka Petra Karagjorgjevića z Zorko Petrović-Njeguševo, pri kateri bode ruski car po jednem generalu oficijalno zastopan. V tej zadevi piše N. L.:

„S Cetinja raznesli sta se v isti čas dve vesti po vsej Evropi. V 13. dan t. m. poročita se v dvornej kapeli knez Peter Karagjorgjević s kneginjico Zorko Petrovićevo. Malo dni pozneje, ko konča turški ramazan, pride v Kotor turška jahta po kneza črnogorskega, ki potuje v Carigrad, kjer ga bodo, kakor se že zna, odlično vzprejeli.

Ta dva dogodka, ki se ne vršita samo dovoljenjem, ampak celo na željo Rusije, na prvi pogled ne kažeta mej seboj nikakega odnošaja; a vendar sta tesno zvezana, in oba sta predhodnika znamenitega gibanja in prememb, katerim bodemo na vzhodu prisotni v nedoljni bodočnosti.

Da se uvidi znamenitost zveze, ki nastane mej knežjema rodbinama Karagjorgjevićev in Petrovićev, treba je navesti nekoliko zgodovinskih podatkov.

Zorka Petrović je prvorojena hči izmej osmero otrok Nikole I. Petrovića-Njeguša, kneza črnogor-

skega in Milene Petrovne-Vukotičeve, kneginje črnogorske. Nadarjena in vele izobražena kneginjica rodila se je 24. decembra 1864. l. Zdaj je že 185 let, odkar vlada obitelj Petrović-Njeguš vernej in junaškej Črnej Gori. Prvi vladar iz te rodbine bil je vladika Danilo; za njim prišel je vladika Sava, vladika Bazilij; za tem Peter I., posvečen; za Petrom I. Peter II., neumrjoči pesnik „Gorskog Vienca“; za njim knez Danilo; naposled danes vladajoči gospodar Nikola I.

Peter Karagjorgjević je sin Aleksandra Karagjorgjevića, ki je l. 1842 bil izvoljen knezom srbskim, a l. 1857 bil raz prestol vržen po Miloši Obrenovići. Aleksander Karagjorgjević pa je sin neumrjočega junaka Crnoga Gjorgja, ali turški Karagjorgja, ki se je po pravem imenu zval Gjorgje Petrović in se iz težaške obitelji porodil v drugi polovici 18. veka, ko so se porodili Chateaubriand, Cuvier in Napoleon. Karagjorgje bil je začetnik in duša prvega srbskega ustanka l. 1789; z njim bojevala sta slavnata hajduka Glavaš in Velko.

Ko se tedaj z vezjo sorodstva spajate dve knežji obitelji, kakršni sta ti dve v slovanskem svetu, je to že ob sebi znamenit čin, ki nas mora vsekako zanimati. A tu je še kaj več. Po tem, kar smo povedali, je Zorka prvorojena hči naslednika svetega vladike Petra, Peter Karagjorgjević pa unuk slavnega „Topoljskega junaka“ Karagjorgja: a Karagjorgje in sveti vladika bila sta tesna prijatelja. A to ni jedini dokaz starega prijateljstva mej obema rodbinama. Izmej ostalih drugih znakov navesti hočemo samo jednega, ki pa je vreden stotino. Peter Njeguš II. posvetil je svoj „Gorski Vienac“ Karagjorgjevemu prahu, „prshu otea Srbije“.

13. dan avgusta tudi ni slučajno izbran za poroko. V ta dan obhaja grško-vzhodna cerkev spomin Majke Andjelije. Tako je narod nazval sneho Ivana

Črnojević bega, katera se je v 15. stoletji poročila s slepim Štefanom, sinom Jurija Smederovca in unukom srbskega cara Lazara. V dan te svetnice, čez štiri stoletja, snide se prvokrat gospoda iz „kršne“ Črnogore, ravne Zete in vsega Primorja k slovesnemu svatovanju.

Nova vez mej Karagjorgjevići in Njeguši pa dobi največjo znamenitost, ako se pomisli na položaj v Srbiji.

Mej junaki, koji so se s Karagjorgjem borili za prvega ustanka, odlikoval se je Miloš Obrenović, ki je že l. 1806 pokazal se na površje, a bil duša drugemu ustanku. L. 1857 vrgel je Miloš s knežjega prestola Karagjorgjo, kateri je bil prisiljen ostaviti domovino. Po Miloši prišel je Mihajlo, katerega so nekateri zvali Obrenovića III., da bi ga nekako prispodabljali Napoleonu III. Mihajlo bil je ubit l. 1868 v Topčideru vsled zarote, katera je imela namen, da zopet dvigne na prestol Karagjorgjeviće; a zaman, takoj po umoru bil je knezom proglašen sedanjí vladajoči kralj Milan I. Obrenović.

Obitelji Karagjorgjevićev in Njegušev sta tedaj od nekdanj zvezani s prijateljstvom in vzajemnim zaupanjem, ne tako pa obitelji Karageorgjevićev in Obrenovićev. Obedve držite se svojih pravic do prestola Srbije in ni možno misliti, da bi se bil Peter Karagjorgjević odrekel smotru, zavzeti ta prestol, izimši le slučaj, da bi se odrekel na korist ljubljencu ruskemu, knezu Nikoli, na katerega zre mnogo Srbov z zaupanjem.

Vse to postane še jasnije, ko se bližje premotri stanje v Srbiji. Odkar je Milan bil l. 1868. proglašen knezom, bil je vedno pod uplivom dvojne, popolnem različne politike, ki je poosobljena jedna v Marinovići, druga v Ristići. Marinović je ljubljenec kneza, njegova politika pa Avstriji ugodna; pod njegovim uplivom hodil je knez klanjat se od dvora

LISTEK.

Klara Milič

(Ruski spisal J. C. Turgenjev, poslovenil J. P.)

Pomladi 1878 l. živel je v Moskvi — v majhnej lesenej hišici na Šabolovki — mlad, kakih pet in dvajset let star človek; ime mu je bilo Jakob Aratov. Ž njim skupaj stanovala je njegova teta, že čez petdeset let stara devica, sestra njegovega očeta, Platonida Ivanovna. Ona mu je gospodinjala in gospodarila, kajti on za to ni bil sposoben. Drugih sorodnikov ni imel. Pred nekaterimi leti je njegov oče, ne baš bogat plementaš T. . . ske gubernije, prišel v Moskvo ž njim in s Platonido Ivanovno, katerej je navadno rekal Platoša, in njegov sin jo je ravno tako klical. Zapustivši vas, kjer so do teh dob živeli, preselil se je v Moskvo z namenom, da pošlje svojega sina na vseučilišče, za katero ga je sam pripravil; kupil je jako po ceni hišico v oddaljenih ulicah, in nastanil se v njej z vsemi svojimi knjigami in „preparati“. A knjig in preparatov imel je mnogo, kajti bil je učen . . . „čeznaravni čudak“ po besedah njegovih sosedov. Slovel je pri

njih za čarodejnika: dobil je tudi priimek „žužkolovca“. Bavil se je s kemijo, mineralogijo, entomologijo, botaniko in medicino; zdravil je bolnike, kateri so prostovoljno k njemu prihajali, z zelišči in kovinskimi praški lastne iznajdbe po metodi Paracelsija. S temi praški spravil je v grob svojo mlado, lepo, pa zelo suho ženico, katero je strastno ljubil in od katere imel je jedinega sina. Z ravno temi praški pokvaril je zdravje svojemu sinu, katero je nasproti mislil popraviti, kajti zdelo se mu je, da njegov sin boleha za pomanjkanjem krvi in jetiko, podedovano od matere. Iwe čarodejnika dobil je mej drugim tudi od tega, da se je štel za praunuka — če tudi ne po direktnej vrsti — znamenitega Bruce-ja, kateremu na čast imenoval je svojega sina Jakoba. Bil je jako dober človek, pa melanholičen, počasen in slab — nagnen k vsemu skrivnostnemu in mističnemu . . . Polšepetajoče izgovorjeni: — a! bil je njegov navadni vsklik; in umrl je s tem vsklikom dve leti po svojej preselitvi v Moskvo.

Sin njegov po vnanjosti ni bil podoben svojemu očetu, kateri je bil grd, okoren in neroden; bolj je bil podoben svojej materi. Imel je ravno take tenke in neznačne poteze, ravno take mehke, pepelnate lase, ravno tak majhen grbast nos, in

ravno taka okrogla ustna — in velike zelenosive, semtertja švigajoče oči z gostimi obrvmi. Nasproti sta pa njegov značaj in njegova nprav bila podobna očetovej in, nepodoben očetovemu obrazu kazal je očetovo živost: roki imel je žilasti in upadle prsi, kakor stari Aratov, ki se jedva sme tako imenovati, ker se ni bil učakal petdeset let. Ko je še živel, stopil je Jakob v vseučilišče, v matematično-fizično fakulteto; vendar ni dovršil kurza, pa ne zaradi lenobe, a zato, ker po njegovem mnenju v vseučilišči nič več ne zveš, kakor se moreš doma naučiti; a za diplom mu pa ni bilo, ker ni mislil stopiti v službo. Izogibal se je svojih tovarišev, z nikomur se ni seznanjal, živel je osamljen, uglobljen v knjige. Izogibal se je žensk, dasi je imel rahločutno srce in ga je mikala lepota . . . Napravil si je tudi angleški almanah (kipsek) — in (o, sramota!) pazno je ogledoval obraze mičnih Guljaar in Medor . . . Pa vedno ga je zdrževala prirojena sramožljivost. Stanoval je in spal v očetovem kabinetu, in spal je v istej postelji, v katerej je umrl njegov oče.

Velika podpora in veren tovariš bila mu je njegova teta, ta Platoša, s katero je govoril jedva deset besed na dan. Ta je bila dolgoobrazno in

do dvora; za gospodarstva turškega bila je ta politika Turčiji samej ugodna; — a Rusija se jej je protivila in se jej i sedaj protivi. Nasprotna je politika Ristićeva, to je narodna srbska politika, v prijateljstvu z Rusijo in v zvezi s Črnogoro.

Od l. 1868. do l. 1873. vodil je Ristić Srbijo; pozneje do l. 1875. pod Marinovići, Čumići, Stefanovići vodila je Marinovićeve politika Srbijo. Od l. 1875. do l. 1880. bil je zopet Ristić na krmilu, za turško-srbske vojne; l. 1880. prišlo je ministerstvo Piročanac, z njim pa duh Marinovićeve politike.

Niti Rusiji, niti Črnjgori, niti Bolgarskej sedanja politika Srbije ni po volji. V Belemgradu slušajo danes v vsem Avstrijo; Rusi pa to smatrajo za nevhvaležnost.

Ako vse te dogodke premislimo, potem ne treba več tolmačenja, da se zazna znamenitost nove zveze mej knezom Petrom in knezom Nikolo glede razvitka stvari na Balkanskem poluotoku.“

Miklošič in Hrvati.

(Dalje.)

Človek mora res ostrmeti, ako čuje in vidi, da je zaradi tega celo Jagić „kroatenfeindlich“. Stvar je vendar tako jasna in tako naravna, da bi že kaj takega prav za prav ne bilo treba pisati. Od one „veče celine“ zaradi tega niti Jagić niti Miklošič niti kdo drugi ni hotel kajkavcev ločiti in vsakdo ve, da so dobri Hrvati in bili jedro kraljevini Hrvatski. Ali je morebiti kdo kedaj kajkavce zahteval za „zjedinjeno Slovenijo“? Jim je li kdo svetoval, naj pišejo v sedanjem književnem jeziku slovenskem? Jih je kateri Slovenec ušteval v skupno število Slovencev? Tega pa vendar filologi neso krivi, da kajkavci ne govore štokavščine, ampak jezik, ki ima vse lastnosti slovenščine, in ravno tako malo, da so kajkavci svoj jezik o svojem času, ko so se še le politično za Hrvate smatrali, imenovali slovenski.

Ko je letos izšla v Trstu brošura: „Oesterreich und die kroatische frage“, mislil sem si: hvala Bogu! začelo se je tudi že v onih krogih svitati. Tam namreč stoji: „Slovensko narečje je od hrvatskega pisnega jezika veliko manj različno, kakor nekatera hrvatska narečja ob Dravi, kjer se vendar hrvatski govori. Filologi pomagali so si rekoč: V severnej Hrvatskej bivajo tudi Slovenci, a ti so svoje domovine (Hrvatske) politično ime nadeli tudi svojemu jeziku. Recimo, da je to istina, dobimo s tem novo zgodovinsko zaslombo za svoja razpravljanja. Ako so iz jednega dela Slovencev postali dobri Hrvati, zakaj bi to ne bilo možno z drugimi Slovenci?“ In vendar, hrvatska mladež je že tako strastna, da niti več svojim ljudem od stranke prava ne veruje, ter rajši sama sebe slepi in dá slepiti z

domišljijo, da Miklošič „otevši Zagreb uzeo je poviest“! *Difficile est satyram non scribere.*

Ako se že ta Miklošičeva trditev o hrvatskih kajkavcih tako krivo tolmači, tedaj ni čudo, da se njegova hipoteza o hrvatskem in srbskem jeziku ne razumeva. Tukaj pripuščamo izraz hipoteza, ker Miklošičevo mnenje ni od slavistov tako sprejeto kakor ono o kajkavcih. Pitanje o hrvatskem in srbskem jeziku pa si znanost mora staviti, če ga tudi še ni rešila in ga brž ko ne tudi še kmalu ne bo, dokler bodo celo v znanstvenih stvareh vladale znane strasti Veliko-Srbov in Veliko-Hrvatov. O Miklošiču naj se pa kaj takega še niti ne misli, ker on ga preiskuje z ono mirnostjo in nepristranostjo, s katero katerikoli klasički filolog n. pr. razmere mej Jonci, Dorci in Eolci ali pa o italjskih narodih.

Vender oglejmo si Miklošičevo hipotezo, katera je v bitnosti ostala ista od l. 1852, ko je prvokrat izšla „Lautlehre“ (Vergl. Grammatik der slav. Sprachen Bd. I.), kjer jo je izrazil na str. VIII.—IX., do najnovejšega časa, kakor dokazuje drugo izdanje „Lautlehre“ od l. 1879 (str. 391/2). Miklošičevi Srbi in Hrvati neso jeden narod in jezik hrvatsko-srbski mu prvotno ni jeden jezik. „Hier möge noch bemerkt werden, dass mir serbisch und chorwatisch als zwei sprachen gelten, und dass ich den ausdruck jezik srbski ili hrvatski für falsch halte“ (ibid. 392); on ima tedaj v „Lautlehre“ od leta 1879 napis „Lautlehre der serbischen und chorwatischen sprache“.

To je glavna točka, iz katere vse drugo sledi. Kdor pa hoče to Miklošičevo prepričanje podreti, mora začeti z njim, s Šafařikom in drugimi učenjaki pravdati se pri razlaganju Constantina Porphyrogeneta, ki nam zmirom govori o Srbih in Hrvatih in nam njih sedeže natančno opisuje; on mora Miklošiča ovreči v tem, da razločuje v „Altslovenische Formenlehre in Paradigmen“ na str. XXVI. in XXVII. srbske in hrvatske stare spomenike ter na str. XXIX pravi: „Vostokovъ erkennt eine eigene chorwatische classe von denkmälern nicht an, was begreiflich ist, da ihm dergleichen wohl kaum bekannt geworden, und es fällt bei der nicht bedeutenden differenz zwischen serbischen und chorwatischen denkmälern diser unterschied zwischen seiner und meiner auffassung nicht sehr ins gewicht“; z jedno besedo: mora poznati vso zgodovino in književnost Hrvatov in Srbov, katero Miklošič dosledno razločuje, do našega stoletja in sicer ne iz priročnih knjig, naj si bodo še tako dobre, ampak po dolgotrajnem samostalnem študiju. Jaz ne morem razumeti, kako more moj spoštovani kolega — medicinec — v „Zvonimiru“ in „Slobodi“ tako apodiktično sodbo izrekat i o teh pitanjih, s katerimi se največi učenjaki toliko in brezuspešno mučijo. „Bescheidenheit ist auch eine schöne tugend!“

dolgozobato bitje z bledimi očmi na bledem obrazu, na katerem se je vedno videla nekaka žalost in nekak strah. Vedno oblečena v sivo obleko in zavitava v siv šal, kateri je dišal po kafri, švigala je po hiši kakor senca s tihimi koraki, vzdihovala, še petala molitve, — zlasti jedno jako priljubljeno, obstoječo samo iz dveh besed: „Bog pomoz!“ — in jako skrbno je gospodarila, varovala vsako kopejko in vse sama kupovala. Jakoba je oboževala; vedno bila je v skrbeh za njegovo zdravje, — vedno se je bala, ne za sebe, a za njega — in če se jej je zazdelo, da mu kaj ni dobro, hitro je prišla tih, postavila na pisalno mizo čašo prsnega čaja in pogledila ga po hrbtu s svojima, kakor vata mehlima rokama. Jakob se ni togotil nad to postrežbo — prsnega čaja pa vendar ni pil — samo odobrovalno prikimal je z glavo. Sicer se pa z zdravjem ni mogel ponašati. Bil je silno občutljiv, nervozen in nezaupljiv, bolehal je za utripanjem srca in včasih tudi za nadubo; kakor oče verjel je, da so v prirodi in človeškej duši tajnosti, katere je mogoče včasih domnevati, — nikakor pa ne razumeti; veroval je v prisotnost nekaterih sil in vraž, včasih dobrih, največ pa sovražnih . . . veroval je tudi v znanost, njeno dostojanstvo in njeno važnost. Poslednji čas se je strastno poprijel fotografije. Duh

pri tem potrebnih snovi napravljaj je velike skrbi — ali se je pa v tem privlačenji k idealnemu mladenču kazala vendar nemška kri. Jakobu je pa dopalo prijazno in odkritosrčno govorjenje Kupferjevo; razen tega pa je njegovo pripovedovanje o gledališčih, koncertih, plesih, kjer je on vselej bil, — sploh o tem tujem svetu, na katerega stopiti se Jakob ni mogel odločiti, — na skrivnem zanimalo in razburjalo mladega samotarja, ne da bi vzbudilo v njem željo, seznaniti se z lastnimi skušnjami s tem svetom. In Platoša je rada imela Kupfra; res se jej je včasih zdelo, da je preveč domač, pa čutila in razumela je, da je iskreno naklonjen njenemu dragemu Jakobu, ona ni samo trpela glasnega gosta, še celo čislala ga je.

II.

Ta čas, ko se godi naša povest, skazovala se je po Moskvi neka udova, gruzinska kneginja, osebnost nedoločena, da — skoraj sumljiva. Imela je že čez štirideset let; v mladosti je verjetno cvetela v posebnjej vzhodnej krasoti, ki tako naglo oveni; zdaj si je barvala obraz z belo in rudečo barvo, lase pa z rumeno. O njej so se razširjevale razne, ne prav lepe in ne prav jasne govorice; njenega moža ni nikdo poznal — in v nobenem mestu ni dolgo bivala. Ni otrok ni premoženja ni imela; a živela je sijajno — na dolg ali drugače; držala je, kakor

Kaj je Miklošiču prvotno jezik hrvatski in srbski, lahko razvidi vsakdo, ki pogleda bolj natančno posebno v njegove primerjajoče slovnice I. in III. del (Laut- in Wortbildungslehre, oboje že v drugem izdanji), v one narodne pesni, katere Miklošič le Hrvatom pripisuje, objavljene v „Denkschriften der Wiener academie der wissenschaften“ zv. XIX. in potem v dodatke njegovim delom pod naslovom „Literatur“, kjer razločuje pisatelje hrvatske in srbske.

Omeniti pa moram hitro tukaj, da je prosta laž očitanje, da so Miklošičevi „svi stari pisci (dalmatinski) ovejani Srbi“, ker Lučić, Hektorović in vsi Dalmatinci do Neretve so Miklošičevi Hrvati. Lehkomišljeno Miklošič svoje hipoteze, da so čakavci in ikavci Constantinovi Hrvati, gotovo ni postavil, ampak jo je dosta krepko podprl. To pa Miklošič sam priznava, „dasz die grenzen nach keiner seite genau ausgemittelt sind“ in da so Hrvati bili „zweifelhafte ehemals ausgebreiteter als heutzutage“. (Lautlehre I. Aufl. 1852 str. VIII.) In ravno tam tudi pravi: „die geringen verschiedenheiten des Chorwatischen und Serbischen haben mich bestimmt, sie unter einem zu behandeln“, kateremu načelu je ostal zmirom zvest. Da so se pa prvotne jezikovne razmere začele rano rušiti, mora vsakdo vedeti, kakor tudi to, da so jih zakrivile „die wanderungen der Serben namentlich seit begründung der Türkenherrschaft in Europa“. Neke žilavosti in ekspanzivnosti ali, kakor Miklošič pravi, „jene unwiderstehliche assimilationskraft“ pa Srbom nasproti Hrvatom in Bolgarom kakor tudi Rumunom in Albancem ne bode nikdo odrekal, kdor noče samega sebe slepiti. (Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 8. avgusta.

V ponedeljek pričela se je v českem deželnem zboru debata o volilni reformi, ki ni imela drugega smotra, nego označiti mišljenje obeh strank proti tej reformi. Že prvi dan govorniškega boja osvetlil je situvacijo dobro, ter dal izpoznati, na katerej strani je dobra volja in praviča, na katerej pa zlobnost in krivica. Dočim večina vedno in vedno apeluje na spravljivost in sporazumljenje, dočim knez Windischgrätz, kateri se briga za narodnost le bolj v drugej vrsti, javno priznava, da mu vleva samo čut dolžnosti in pravičnosti nasproti deželi glasovati za Riegerjev predlog, — pokazujejo se govorniki manjšine povsem ne sposobne za vsako akcijo v prid narodnostnega pomirjenja, naglaševaje brezpogojno nezaupnost proti Čehom. Nadvladujoče pravca nemška jezika in Nemštva sploh jim je glasilo, in Češka ni za nje drugega, nego trdnjavski nasip za Nemštvo, bolje rečeno za vladno stranko, katerej je Nemštvo le naslov nenaravne nadvlade.

— ali se je pa v tem privlačenji k idealnemu mladenču kazala vendar nemška kri. Jakobu je pa dopalo prijazno in odkritosrčno govorjenje Kupferjevo; razen tega pa je njegovo pripovedovanje o gledališčih, koncertih, plesih, kjer je on vselej bil, — sploh o tem tujem svetu, na katerega stopiti se Jakob ni mogel odločiti, — na skrivnem zanimalo in razburjalo mladega samotarja, ne da bi vzbudilo v njem željo, seznaniti se z lastnimi skušnjami s tem svetom. In Platoša je rada imela Kupfra; res se jej je včasih zdelo, da je preveč domač, pa čutila in razumela je, da je iskreno naklonjen njenemu dragemu Jakobu, ona ni samo trpela glasnega gosta, še celo čislala ga je.

Ta čas, ko se godi naša povest, skazovala se je po Moskvi neka udova, gruzinska kneginja, osebnost nedoločena, da — skoraj sumljiva. Imela je že čez štirideset let; v mladosti je verjetno cvetela v posebnjej vzhodnej krasoti, ki tako naglo oveni; zdaj si je barvala obraz z belo in rudečo barvo, lase pa z rumeno. O njej so se razširjevale razne, ne prav lepe in ne prav jasne govorice; njenega moža ni nikdo poznal — in v nobenem mestu ni dolgo bivala. Ni otrok ni premoženja ni imela; a živela je sijajno — na dolg ali drugače; držala je, kakor

Deželni namestnik **gališki**, grof Potocki, bode le moral odstopiti od svojega mesta, kajti zdravje se mu nikakor ni poboljšalo, kakor se je pričakovalo, nego se je bolezen na srcu še šujšala tako, da se mora varovati vsakega duševnega dela ter potrebuje absolutno miru. Očigled takim okolnostim moral je grof Potocki izročiti svojo ostavko, katera bode brez dvojbeno tudi vprijeta. Kot njega naslednik imenuje se pl. Zaleski, tudi zmeren Poljak.

Vnanje države.

Novejšje poročilo iz **Belgrada** omenja, da je načrt spremenjene ustave že redigiran. Ta načrt se oslanja na onega, katerega je minister prvomestnik že leta 1880. izdelal ter ima baje glede varnosti osebe in imetka, svobode vesti in govora mnogo jako liberalnih določil. Na druge strani pa se je z raznimi določili skrbelo za ohranitev državnih interesov ter za bodočnost. Novi parlamentarni zastop bode obstal iz dveh kamor, ne vé se pa še, na kak način se bode snovala prva kamora. Ministerski svet bode v kratkem določil, kdaj se ima sklicati skupščina.

Zasedanje **francoskega** parlamenta je končano. Trajalo je skoro sedem mesecev: od 9. januarja pa do 3. avgusta; kamore se snidejo zopet koncem oktobra. — Prezident Grévy odpisal je papežu, ter je odgovor že došel v Rim. Jeden Rimskih listov piše o tem: Pismo prezidenta Grévy-ja do sv. očeta izraža čute spoštovanja in simpatije, ob jednem pa izjavlja, da on ne more delovati neodvisno od vlade in parlamenta. Vsekako pa je voljan storiti kar je mogoče, da prepreči protipostavne čine ter odstrani prestroke naredbe. Koncem naglašja prezident Grévy, da sta on in njegova vlada zelo nasprotna misli o razporu s sv. Stoliom — Vedno se še trdi, da bode prejšnji vojni minister, general Billot, postal poslanik na Peterburškem dvoru.

Odgovorjaje na mnoge interpelacije, stavljene v **angleške** spodnje zbornici, izjavil je Gladstone, da se mnogokrat izraženi nazori vlade glede politike v Egiptu neso spremenili. „Vlada tujm vlastem nikdar ni označila posebnega termina, v kateri bi imela umakniti svojo vojsko iz Egipta, a tuje vlasti poznale so dobro občne namene vlade, kojih priobčenje v nekaterem zmslu ni bila sama informacija za nje, nego nekako privoljenje angleške vlade. Želja naša je, da nastanejo iz našega posredovanja v Egiptu trajni odnosi. Naš smoter ni samo osigurati si mir za sedaj, nego odpraviti nevarnost, da se i v bodoče mir ne bode kalil. Koler je zadrževala preustroj in ne daje upati na brzo vrnitev vojske. Ko zapustimo Egipt, moramo ondu pustiti trdnejše in solidnejše poslopje, nego je bilo ono, katero je zrušil Arabi. Le toliko povem, da so tuje vlasti v obče dobro poučene o naših namerah glede Egipta; nemamo torej uzroka bati se kakega nepravilnega, neprijaznega postopanja proti našemu delovanju za ureditev egiptskih zadev.“

Domače stvari.

— (Shod „Slovenskega društva“) je sklican v nedeljo 12. avgusta v **Sevnico**. Pri

se govori, salon; sprejemala jako mešano družbo — največ mladež. Vse v njenej hiši, od lastne toalete, hišne oprave — do kočije in slug nosilo je na sebi pečat nepristnega in ponarejenega . . . pa sama kneginja in njeni gostje, kakor se je videlo, neso več zahtevali. Kneginja slovela je za ljubiteljico godbe in slovstva in pokroviteljico gledaliških igralcev in umetnikov — in res se je zanimala in navduševala za ta „vprašanja“. Estetična žila bila je brez dvombe v njej. Zraven pa je bila jako dostopna, prijazna in ni se ustila in povzdigovala . . . redke lastnosti in tem bolj vredne spoštovanja — zlasti pri takih osebah. „Pusta baba,“ izrazil se je o njej nek umnik, — „a v nebesa pride gotovo, ker vse odpusti — in jej tudi drugi odpuste vse.“ Govorili so o njej, da je, kadar je izginila iz kakega mesta, vselej zapustila toliko upnikov, kolikor je imela čestilcev. Mehko srce se nagne, na katero stran hočeš.

Kupfer, kakor je že bilo pričakovati, zahajal je tudi v njeno hišo — seznanil se je dobro z njo — hudobni jeziki so govorili, da celo preveč intimno. On sam je o njej vedno prijazno in s spoštovanjem govoril, povelečeval jo, da je zlata ženska — in trdno veroval, da ona ljubi in razume umetnosti. — Tako je jedenkrat pri Aratovu po kosilu spregovoril o kne-

tem shodu bode poročal državni poslanec g. dr. Vošnjak o delovanju državnega zbora ter govoril o sedanjem političnem položaji Slovencev; dalje g. Žnidaršič, deželni poslanec iz Brezic, o delovanji štajerskega deželnega zbora in o napravah proti trtnj uši. Predložila se bode spomenica do g. ministra grofa Taaffe-ja zaradi slovenskega uradovanja in nastavljanja slovenščine zmožnih uradnikov v slovenskih okrajh. G. Fr. Lenček iz Blаницe pa bode govoril o spodnje-štajerskem sadjerejskem društvu.

— (V obrambo.) Piše nam zanesljivo peró iz Cérkne: „Tržaška „Edinost“ priobčila je v št. 59. dopis „iz Cerkna“, v katerem se krivica čela tudi tukajšnjemu okrajnemu sodniku gospodu Fr. Kodrič-u. Da bi ta sodnik „izključivo“ nemški uradoval s strankami, to ni res; to laž, ki se nam zdi celo tendenciozna, zavrnil bo vsak pošteni, ki razmere pozna. Gospod Kodrič, dasi laški vzgojen, priučil si je toliko samotež slovenščini, da piše sodne pozive in rešuje slovenske uloge v slovenskem jeziku; delaven predsednik je tudi našej Čitalnici in sploh spoštovan mož in pravičen slovenskemu programu. Zatorej pač opozorjemo pisarje neke vrste, da poprej malo pomislijo, potem še le pišejo!“

— („Südsteierische Post“) sobotno število zaplenilo je državno pravdnštvo zaradi dopisa iz Celja, ponatisnenega iz „Tribüne“.

— (Gyurits von Viteszsokolgrada) čita se — ne morebiti v Dunajskem nemškem listu, ampak v današnji uradni Ljubljanski teti!

— (Iz Spodnje Šiške) se nam piše danes: Mnogokrat imeli smo že priliko opominjati stariše, ne pustiti otrok brez varuha. Zopet bi se bila pripetila lahko velika nesreča, ko bi ogenj, katerega so zanetili včeraj popoldne otroci pri „Trapanu“ v spodnji Šiški, ne bil udušen po slučajno mimoidočih in domačih. Že je pred svislimi, nabasanimi polno s slamo, gorelo do strehe, tako da so bile nekatere deske že popolnem ožgane, ko so zapazili še o pravem času ogenj in ga hitro poteptali in udušili.

— (Velik ogenj) opazovali smo včeraj zvečer pri hudem piši ob 11. uri proti Vrhniku. Iz svita sklepati, moral je biti ogenj jako velik. Ubogi ljudje! Natančneje nam ni še znano.

— (Vabilo k dijaški veselici) v spomin 600letnice združenja Kranjske z Avstrijo dne 15. avgusta 1883. točno ob 8. uri zvečer v prostorih Kranjske Čitalnice. 1. Slavnostni govor. 2. Hajdrih: „Jadransko morje“. Zbor. 3. Jenko „Kam?“ Samospev za bariton. 4. Umlauf: Potpourri iz raznih oper. Sviranje na citrah. 5. Hajdrih: „Molče pri oknu sva slonela“. Čveterospev. 6. „Ženski jok.“ 7. Ples. Ustopnina za čitalnične ude in dijake 40 kr., za neude 70 kr. Čisti dohodek namenjen je

ginji in njenih večerih. Jel je pregovarjati Jakoba, da naj jedenkrat zapusti svoje samotno življenje in dovoli njemu, Kupfru, predstaviti ga svojej prijateljici. Jakob sprva o tem niti slišati ni hotel. — Da, kaj pa misliš, zaklical je naposled Kupfer, o kakem predstavljeni je tukaj govorica? Kar vzamem te seboj, kakoršen tu sediš, in popeljem te k njej na večer. Tam, bratec, ni nikakih etikét! Ti si pa tudi učen, ljubiš slovstvo in godbo (v Aratovljevej sobi bil je res glasovir, na katerem je redkokedaj igral), — a v njenej hiši je vsega tega dovolj. . . . Tam boš našel samo prijazne ljudi brez vsake napetosti! Da, in sicer se pa tudi ni moč v tvojih letih s tvojo vnanostjo (Aratov povetil je oči in mahnil z roko), — da s tvojo vnanostjo tako izogibati sveta! Saj te ne peljem k generalom. Sicer pa generalov jaz sam ne poznam. Nrvstvenost je — lepa stvar in poštena. . . . A čemu udajati se asketizmu. Za izamostan se tako ne pripravljajš.

Aratov se je še vedno upiral; a nepričakovano prihitela je Platonida Ivanovna Kupfru na pomoč. Dasi ni vedela, kaj tacega pomeni beseda: asketizem, — vendar je spoznala, da ne bi bilo napačno Jakobu, malo zabavati se, pogledati po ljudeh — in pokazati se. — Tembolj, pristavila je, ker sem prepričana, da te Teodor Teodorovič v slab kraj ne

„Narodnemu domu“ v Ljubljani. K obilnej udeležni vabi

— (Na Golem) pod Ljubljano zametali so na Št. Janževo (24. junija) s slamo kokoš, katero so še le na sv. Jakoba dan, ko so premetavali isto slamo, našli — še živo. Kokoš prebila je tedaj pod slamo brez jedi in pijače trideset dnij. Bila je močno oslABLJENA. Ko so jej natresli zrnja, ni se zmenila za toliko časa pogrešano brano, ampak hitela je k vodi, da se je napila, potem še le je prišlo zrnje na vrsto.

— (Slovenska posojilnica v Mariboru) imela je do konca julija 187.032 gld. 25 kr. dohodkov, 164.529 gld. 12 kr. pa izdatkov.

— (Hmelja) se bode letos v Savinjskej, Dravinskej in Dravskej dolini povoljno pridelalo. Pozni hmelj obnesel se je bolje nego zgodnji; kjer je na žico napeljan, dozoreva za 8—10 dnij prej.

— (Število topliških gostov.) Po zadnjih razkazilih obiskalo je: Laški trg 407, Varaždinske toplice 2217, Slatino 1242, Krapinske toplice 1064, Rimske toplice 533, Gleichenberg 3636 gostov. Najbolj obiskovane so toplice v Čuskej: Karlovi Vari 21.112, Marienbad 10.657, Franzensbad 6307.

— (Razpisana je služba) okrajnega komisarja, eventualno koncipista pri namestništvu v Gradci. Prosilci morajo dokazati znanje slovenskega jezika.

— (Razpisane službe.) Druzega učitelja v Planini z letno plačo 450 gold., eventualno tretjega učitelja s 400 gold. na leto. — Prvega učitelja in vodje na dvorazrednici na Unci s 500 gold na leto, stanovanjem in zakonito doklado, in drugega učitelja s 400 gold. na leto. Prošnje do 1. septembra na okr. šolski svet v Logatci.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 7. avgusta. Kraszewskega izpustili so proti pologu 30.000 mark in nadaljnemu policijskemu nadziranju. Odpotoval je spremljan po svojem zagovorniku in po višjem policijskem uradniku v Draždane.

Ischl 8. avgusta. Nemški cesar došel opoldne semkaj z avstrijskim cesarjem, kateri se je do Ebensee nasproti peljal. Vladarja se najsrčneje pozdravila. Veličanstvi v Ischlu na kolodvoru vzprejela avstrijska cesarica, občinstvo pa navdušeno nazdravljalo.

Gg. slovenskim volilem Sevnškega, Brežkega in Kozijanskega okraja!

Vse gg. slovenske volilce uljudno vabim k shodu „Slovenskega društva“, ki bode v **Sevnici** v nedeljo 12. avgusta t. l. ob 3. uri popoldne v

pelje . . . Popolnem nedolžnega vam pripeljem nazaj! — zaklical je Kupfer, katerega je Platonida Ivanovna napram svojemu prepričanju nemirno pogledovala. Aratov zarudel je do ušes in nehal je govoriti.

Končalo se je s tem, da ga je drugi večer Kupfer peljal k kneginji. Pa Aratov tam ni dolgo ostal. Prvič našel je tam mnogo ljudi, ženskih in moških, če tudi prijaznih, vendar tujih, ter to ga je motilo, če tudi mu ni bilo treba mnogo govoriti; tega se je najbolj bal. Drugič mu ni dopala kneginja sama, dasi ga je sprijela prijazno in prosto. Vse na njej mu je bilo zoprno: pobarvane obrvi, skodrani lasje, hripavo-sladki glas, žvižgajoči smeh, navada zaobračati oči pod čelo, preveč razgaljene prsi — in ti mehki prstki z mnogimi prstani! . . . Stisnivši se v kot premeril je hitro z očmi vse goste, potem je pa uprl svoj srpi pogled v tla. Ko se je nazadnje nek potujoč umetnik z izpitim obrazom, jako dolzimi lasmi in očali pod zježenimi obrvmi usel za glasovir in udarjajoč po tastih začel igrati neko Lisztovo fantazijo po Wagner-jevej temi — Aratov ni mogel več zdržati, splazil se je tiho proč in odnesel je seboj v srci nejasen in težek utis, v katerem je bilo nekaj njemu samemu nerazumljivega — pa pomenljivega in vznemirjevalnega.

(Dalje prih.)

prostorih g. Simončič a. Poročal bodem o delovanju državnega zbora.

V Ljubljani, dne 8. avgusta 1883.

Dr. Josip Vošnjak,
drž. poslanec.

Poziv!

Dne 2. septembra tekočega leta obhajala se bode v Ljutomeru slavnost slovenskega velikana, po vsem svetu v učenjaških krogih znanega Miklošiča.

Udeležilo se bode te slavnosti, kakor se iz pisem, na dotični odbor došlih, sklepati sme, jako obilo dostojanstvenikov, tako slovenskih in sploh slovanskih, kakor tudi inonarodnih. Da se ta slavnost dostojno izvrši, treba je tudi petja, in to izbornega in tej slavnosti primerne.

Pevci Ptujске Čitalnice vadijo se v to svrbo že dlje časa. A malemu številu Ptujskih pevcev ni mogoče pevskih toček izvajati tako, kakor vsekako takej slavnosti pristuje. Vabijo se torej slovenski pevci, duhovniki, učitelji, profesorji, uradniki in dijaki, da blagovolijo pri tej slavnosti sodelovati. Do zdaj se je določilo, da se bodo sledeče pesmi skupno pele: 1. D. Jenko — Molitev. 2. Hajdrih — Jadransko morje. 3. Nedvéd — Zvezna. 4. Foerster — Slava Slovincem. 5. B. Ipavic — Kdo je mar? 6. Nedvéd — Mili kraj. 7. D. Jenko — Na moru. 8. B. Ipavic — Vojaška. 9. D. Jenko — Što čutiš? 10. Vašák — Slovan. 11. Lepa naša domovina. Kdor hoče sodelovati, naj blagovoljno pevcem Ptujске Čitalnice naznani, kateri glas da bode pel in ali želi, da se mu sekirice pošljejo.

Prva skupna vaja bode v nedeljo, dne 26. avgusta ob 2. uri popoldne v „Narodnem domu“ v Ptui, druga pa dne 2. septembra ob 8. uri popoldne v Ljutomeru.

Kdor hoče pri slavnosti peti, mora se udeležiti vsaj jedne skupne vaje; želi se pa, da se večina pevcev i prve skupne vaje udeleži.

Odbor čitalniških pevcev v Ptui.

Razne vesti.

* (Sredstvo proti gosenicam.) List „Garten- und Blumenfreund“ piše, da ni boljšega sredstva proti škodljivim gosenicam, kakor klorovo apno. Pol kilograma klorovega apna zmešan s četrtilogramom masti ovije se s predivom in napravi svitek, ki se priveže okolu debla. Gosenice po vejah popadejo v kratkem na tla in spodaj ne more nobena več zaradi svitka na drevo. Celo metulji ogibljejo se neki na ta način zavarovanih dreves.

* (Tunel skozi Arlberg) bode koncem oktobra t. l. gotov. Vsa dolžina znaša 10 270 metrov. Prevrtati treba še 1202 metra.

* (Dve teleti v najstih dne.) Nadzornik Brecht na graščini Liette pri Wunstorfu poroča v „Hannoveranische land- und forstwirtschaftliche Zeitung“ naslednji slučaj: V 2. dan novembra l. l. imela je mlada krava drugo tele. Tele bilo je normalno in 74 funtov težko, a moralo se je, ker krava v treh dneh ni imela nič več mleka, drugje dojeti. V četrti dan pokazalo se je zopet ne koliko mleka, a v 11. dan t. m. bilo je mleko zopet zgoščeno. V 12. dan novembra ob 4 uri zjutraj, tedaj čez 11 dnij, vrgla je krava drugo, normalno, 76 funtov težko tele.

* (K statistiki telegrafa.) Po razkazilih mejnarodnega telegrafnega urada je v Nemčiji na 4388 prebivalcev jedna telegrafna postaja, v Švedski na 5794, v Angliji na 6294, v Francoski na 6343 v Norveški na 7411, v Avstriji na 8504, v Italiji na 10 850 v Rusiji na 27 091, v Španjski na 48 358 prebivalcev.

* (Koliko se piva popije?) Po najnovjših podatkih treba za vsacega prebivalca na leto: v Bavarski 240 6 v Virtemberski 154, v Belgiji 145, v Angleški 118, v Badenski 63, v Saksonski 60 5, v Alzasiji in Loreni 48, v Prusiji 39 5, na Nizozemskem 37, v Avstriji 34 5, v severni Ameriki 29, v Francoski 19 5, v Norveški 14 5, v Švedski 12 5, v Rusiji 1 75 litra. Bavarsko eksportno pivo ima 6—7% slada, angleški „Ale“ pa 11—14%

Umrli so v Ljubljani:

V deželnej bolnici:

31. julija: Ivana Jerko, kajzarica, 41 let, za vodenico.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

1. avgusta: Jurij Zitko, gosač, 41 let, za oslajbljenjem močij. — Janez Izgorc, kolar, 36 let, za rakom.
2. avgusta: Janez Azbe, dninar, 44 let, za pleuritichnim eksudatom. — Janez Vidic, črevljar, 44 let, v podružnici bolnice na Poljanskej cesti št. 42, za osepnicami. — Franca Zajc, gostija, 54 let, za rakom na jetrah in obistih.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
7. avg.	7. zjutraj	735.43 mm.	+13.3° C	sl. sev.	megla	3.90 mm.
	2. pop.	731.58 mm.	+25.7° C	sl. bur.	jas.	
	9. zvečer	732.50 mm.	+19.4° C	sl. jug.	d. jas.	dežja.

Nebo je bilo zjutraj megleno, dopoldne in popoldne jasno, zvečer nekoliko oblačno; po noči dež in huda sapa.

Srednja temperatura + 19.5°, za 0.3° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dne 8. avgusta t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	80
Rež,	4	87
Ječmen	4	6
Oves,	2	92
Ajda,	4	87
Proso,	5	53
Koruza,	5	40
Leča,	8	—
Grah	8	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	—	—
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	72
„ povojen,	—	78
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2 1/2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	58
Svinjsko	—	62
Kostrunovo	—	32
Kokoš	—	35
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	2	16
Slama,	1	78
Drva trda, 4 kv. metre	6	20
„ mehka, „	4	20

Dunajska borza.

dne 8. avgusta t. l.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78	gld.	95	kr.
Srebrna renta	79	—	65	—
Zlata renta	99	—	60	—
5% marcua renta	93	—	60	—
Akcije narodne banke	839	—	—	—
Kreditne akcije	297	—	—	—
London	19	—	70	—
Srebro	—	—	—	—
Napol.	—	—	49	—
C. kr. cekini	—	—	66	—
Nemške marke	—	—	30	—
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	120	75
Državne srečke iz l. 1864.	100	—	170	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	—	—	99	70
Ograska zlata renta 6%	119	—	85	—
„ „ 4%	88	—	95	—
„ „ 5%	87	—	30	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	114	75
Zemlj. obč. avst. 4 1/2% zlati zast. listi	118	—	—	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107	—	75	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	—	50	—
Kreditne srečke	100	gld.	173	10
Rudolfove srečke	10	—	20	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	—	109	75
Tramway-društ. velj.	170	gld. a. v.	224	—

Gostilnica,

v najlepšem, od Ljubljancev dobro obiskanem kraju blizu Ljubljane, z lepim senčnatim vrtom, s krasnim razgledom na Ljubljano, se pod prav ugodnim pogoji daje v najem. — Natančneje pove iz prijaznosti administracija „Slovenskega Naroda“.

Tujci:

7. avgusta.

Pri Sloani: Meisel z Dunaja. — pl. Serra iz Trsta. — Kutnar iz Gospiča. — Petz iz Botzna. — Stumpf in Menat iz Trsta.

Pri Matel: Löwy z Dunaja. — Landl iz Gradca. — Tonelli z Dunaja. — Salem iz Trsta. — Ring z Dunaja. — Sore iz Zagreba.

Poslano.

(4—23)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE GISSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,

! kas izkušán liek proti trajnom kašlju plúčevine i žoludca bolesti grkljana i proti méhurnim kataru,

kas i elasticah za (PASTILLEN)
probavila

malini se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).

Na etikéto in zamah,
kakor kaže podoba,
treba ostro paziti.

Razpis službe glasbenega učitelja.

„Glasbena Matica“ v Ljubljani oddaja službo učitelja na društveni glasbeni šoli proti letni plači 500 gld. Prosilci imajo izkazati se: a) da so zmožni poučevati na goslih do popolnosti in b) na klavirji, kolikor treba za spremljevanje, c) morajo zavezati se, da se v kratkem času priučé slovensčine kot učnega jezika, ako ga neso zmožni.

Oni, ki so večji kakega slovanskega jezika ter so sposobni poučevati tudi v petji, imajo prednost.

S potrebnimi dokazi podprte prošnje naj se uložé pri odboru „Glasbene Matice“ v Ljubljani do dne 10. avgusta t. l.

V Ljubljani, dne 7. julija 1883.

Odbor „Glasbene Matice“.

Umetne (234—32)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovjšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja ploubovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hrudeckjyvega mostu, I. nadstropje.

Vzpomladno čiščenje krvi

s svetovno slavnim pristnim

Pagliano - sirupom.

V steklenicah po 1 gld. 20 kr. dobiva se pristno samo pri (291—5)

G. Piccoli-ji,

lekarji „pri angelji“, v Ljubljani, na Dunajski cesti.

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

je izšel in se dobiva Turgenjeva roman: NOV. Preložil M. Málverh. Ml. 8°, 32 pól. Cena 10 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

V. zvezek, ki obsega Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 25 kr.

VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal H. Revère, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik. Velja 15 kr.

Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za jeden z ezek 5 kr., za „Nov“ pa 10 kr.

Najbolje ter najceneje naročajo se

priznано dobre ročne mlatilnice, slamoreznice, vinske

tlačilnice ter vsi drugi kmetijski stroji

za točno plačilo in tudi na obroke

v najstarejši tukašnici ter po vsem Kranjskem najbolj poznatej zalogi

pri A. Debevc-u v Ljubljani,

Marije Terezije cesta št. 10, pritično.

(508—11)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.